

Sygn. akt: IV K 456/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie w Wydziale IV Karnym w składzie: Przewodniczący SSR Ewa Borucka

Protokolant Katarzyna Kępa - Ojrzanowska

Przy udziale Prokuratora Danuty Kowalskiej - Maciaszek

po rozpoznaniu w dniach 24.11.2015 r., 7.01.2016r.

sprawy

D. S.,

urodzonego dnia (...) w S., syna Z. i E. zd. K.,,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 26 kwietnia 2015r. w S. przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując w stanie nietrzeźwości odpowiadającemu stężeniu 0,90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 21 listopada 2008r. sygn. XIVK 1182/08 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 12 lipca 2010r., sygn. akt IVK 106/10,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

2. w dniu 26 kwietnia 2015r. w S. przy ul. (...) groził P. W. pozbawieniem życia ,przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione.

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów w sposób wyżej opisany i za czyn z punktu 1 na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności, a za czyn z punktu 2 na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 3(trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone kary i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn z art. 178 a § 4 k.k. orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 (dziesięciu) lat, a na podstawie art. 49 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzystu) zł. na rzecz Funduszu Pomocy pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 26.04.2015r. godz. 04.14 do dnia 26.04.2015r. godz. 04.45,

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym opłatę w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych, przy czym wysokość kosztów sądowych zostanie ustalona w postępowaniu wykonawczym.

UZASADNIENIE

W nocy z 25 na 26.04.2015r. w S. od godz.22.00 do godz. 2.00 D. S. przebywał na dyskotecie w lokalu (...) przy ul. (...). W tym czasie w lokalu spożywał alkohol w ilości około pół litra wódki.

W tym samym lokalu przebywał również P. W., który około godz. 2.05 opuścił dyskotekę w (...) Po wyjściu zauważył jak kierowany przez D. S. pojazd marki O. (...) koloru zielonego z przyciemnionymi tylnymi szybami wjechał na plac przed lokalem gdzie „palił gumy”. Następnie wyjechał z placu, wjechał w uliczkę przed lokalem, gdzie uderzył w barierki segmentowe oddzielające chodnik od jezdni (uszkadzając dwa z nich), a następnie pojechał chodnikiem wzdłuż ul. (...) w kierunku ulicy (...).

Gdy P. W. to zauważył, zadzwonił na policję informując o zdarzeniu.

dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. S. k. w zw. z k. 43, k. 51,
- zeznania świadka P. W. k. w zw. z k. 21,
- protokół oględzin samochodu, latarni i barierek k. 7-9,
- dokumentacja fotograficzna k. 10-12.

Funkcjonariusze Policji A. C. i M. S. pełniąc służbę patrolową zauważyli na ul. (...) pojazd poruszający się zygzakiem, bez wymaganych świateł i z widocznymi uszkodzeniami pokolizyjnymi, jadący w kierunku dworca PKP. Policjanci włączyli sygnały dźwiękowe oraz świetlne (błyskowe) i podjęli interwencję. D. S. zignorował sygnały policji – gwałtownie przyspieszył, wjechał w ulicę (...), a następnie w ulicę (...), po czym skręcił w prawo w ulicę (...). Wykonując manewr skrętu D. S. stracił panowanie nad pojazdem, wjechał na chodnik, którym poruszali się piesi, uderzył samochodem w słup latarni oświetleniowej, po czym zatrzymał się. Funkcjonariusze Policji A. C. i M. S. podeszli do samochodu marki O. (...) o nr rej (...) i poczuli od kierującego woń alkoholu. W samochodzie nie było innych osób. D. S. okazał policjantom dowód osobisty o nr (...), dowód rejestracyjny pojazdu wystawiony na inną osobę oraz umowę kupna sprzedaży samochodu, w której figurował jako kupujący.

Interwencje podjął również patrol policji w składzie (...), ale na miejsce zdarzenia dotarli już po zatrzymaniu kierowcy.

Przeprowadzono badanie D. S. alcosensorem, na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, uzyskując trzy wyniki pozytywne: o godz. 2:41 - 0,90 mg/l, o godz. 2:57 - 0,98 mg/l i o godz. 3:10 - 0,94 mg/l.

dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. S. k. w zw. z k. 43, k. 51,
- zeznania świadka A. C. k. w zw. z k. 27-29, k. 32,
- zeznania świadka W. B. k. w zw. z k. 34-35,
- zeznania świadka M. S. k. w zw. z k. 36-37,
- notatka urzędowa k. 1, 2,
- protokół użycia alco-sensora k. 5,
- umowa kupna-sprzedaży k.47, 48

P. W. widząc, iż policjanci zatrzymali samochód kierowany przez D. S. podszedł do nich i w rozmowie z M. S. rozpoznał oskarżonego jako osobę, która wcześniej uderzyła w barierki segmentowe.

D. S. widząc P. W. rozmawiającego z policjantem zaczął do niego krzyczeć, że go znajdzie i zabije. Pokrzywdzony odebrał te słowa jako bełkot pijanego człowieka, ale wzbudziły one w nim uzasadnioną obawę ich spełnienia, P. W. wskazał, iż oskarżony mógł go widzieć wcześniej przed lokalem (...).

dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. S. k. w zw. z k. 43, k. 51,
- zeznania świadka P. W. k. w zw. z k. 21,

Oskarżony ma 36 lat, posiada wykształcenie zasadnicze, z zawodu jest mechanikiem samochodowym. W czasie zdarzenia był bezrobotny, uzyskiwał z prac dorywczych wynagrodzenie w kwocie ok. 3.000 zł miesięcznie. Jest kawalerem, pozostawał w związku konkubenckim, na utrzymaniu miał jedno dziecko w wieku 5 lat, a konkubina również jedno dziecko w wieku 11 lat. Nie posiada majątku. Nie posiada zobowiązań finansowych.

Oskarżony był sześciokrotnie karany sądownie, w tym za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. dwoma prawomocnymi wyrokami:

1. z dnia 21 listopada 2008 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, karę grzywny, wraz z orzeczeniem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres 2 lat, oraz podaniem wyroku do publicznej wiadomości. Dnia 20.07.2013 r. wykonano zakaz prowadzenia pojazdów.

2. z dnia 12 lipca 2010 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, karę grzywny, wraz z orzeczeniem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres 3 lat, oraz podaniem wyroku do publicznej wiadomości. Postanowieniem z dnia 06.03.2009 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary.

Oskarżony był również karany w latach 2012 i 2014 za przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

dowód:

- dane osobopoznawcze k. 45,
- oświadczenie oskarżonego D. S. k. 43-44,
- zapytanie o karalność k. 18-19, 57-58,
- wyroki Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie sygn. akt XIV K 1182/08 i IV K 106/10 k. 63-64, 66-67.

Oskarżony D. S. w toku postępowania przygotowawczego, dwukrotnie przesłuchiwany przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie pamięta zdarzenia, wie że był w lokalu (...), gdzie spożywał alkohol w ilości niecałe pół litra wódki, a potem pamięta dopiero jak obróciło jego samochód, uderzenie w coś samochodem i jak wyszedł z samochodu z podniesionymi rękami, a policjanci szybko założyli mu kajdanki na ręce i zaprowadzili do radiowozu. Nie pamięta momentu wyjścia z lokalu, ani jak wsiadł do samochodu, jak również aby był zatrzymywany do kontroli przez policję. Podczas zatrzymania, nikogo nie widział, nie jest świadomy, aby komuś groził.

Oskarżony prawidłowo wezwany nie stawiał się na rozprawę przed sądem - uznając, iż jego obecność nie jest konieczna sąd odczytał jego wyjaśnienia w których D. S. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego D. S. k. w zw. z k. 43, k. 51.

Oceniając zebrany materiał dowodowy w pierwszej kolejności należy wskazać, że sąd co do zasady uznał wyjaśnienia oskarżonego za prawdziwe, albowiem były one logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, konsekwentne oraz potwierdzały zeznania pozostałych świadków przesłuchanych w sprawie. Wobec powyższego fakt spożycia alkoholu przez oskarżonego, jak również jazda samochodem są bezsporne, co wynika zarówno z wyjaśnień oskarżonego, który przyznał tą okoliczność, jak i zeznań świadków A. C., M. S., W. B. i P. W.. Natomiast wysokość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu wynika z protokołu użycia alcosensora na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, a uzyskane trzy wyniki: 0,90 mg/l, 0,98 mg/l i 0,94 mg/l są zasadniczo zbliżone z wyjaśnieniem oskarżonego, iż spożył niecałe pół litra wódki.

Oskarżony przyznał również iż alkohol spożywał przed tym jak kierował samochodem, co potwierdzają również zeznania świadków A. C. i M. S., iż kierowany przez oskarżonego pojazd poruszał się zygżakiem, bez wymaganych świateł i z widocznymi uszkodzeniami pokolizyjnymi, co oznacza, że kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. Zaznaczyć przy tym należy, że funkcjonariusze Policji A. C. i M. S. swoje zeznania złożyli zaraz po przedmiotowym zdarzeniu, a poza tym treść ich zeznań jest bardzo precyzyjna i kategoryczna.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania W. B., gdyż były one logiczne, zgodne z pozostałym materiałem dowodowym oraz z zasadami doświadczenia życiowego.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania sąd uznał, że sam fakt spożycia alkoholu przez oskarżonego, jego ilość jak również jazda samochodem były bezsporne.

Odnosząc się natomiast do kolejnego zarzutu kierowania gróźb karalnych wobec P. W. sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, za niezaprzeczące takiej okoliczności, której ze względu na spożycie alkoholu mógł nie zapamiętać. Dodatkowo przemawia za tym fakt, iż oskarżony nie pamiętał również innych okoliczności tego zdarzenia jak choćby przeszkody w jaką uderzył samochodem. Sąd uznał natomiast za prawdziwe zeznania świadka, pokrzywdzonego P. W., albowiem ze względu na fakt, iż groźby te miały być kierowane przeciwko jego osobie i w nim konkretnie wzbudziły obawę miał on największą możliwość zapamiętania tej okoliczności. Świadek podał przy tym logiczne okoliczności i przyczyny ich kierowania wobec niego (podszedł i rozmawiał z policjantem).

Sąd dał w końcu wiarę – jako nie znajdującym dowodów przeciwnych i cechującym się urzędowym charakterem – dowodom z dokumentów w postaci danych o karalności oskarżonego, odpisów wyroków oraz danych osobopoznawczych oraz protokołowi użycia alco-sensora. Ostatni z wymienionych wyżej dokumentów sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż wynik testu przeprowadzonego przy użyciu analizatora został uzyskany odpowiednim urządzeniem, który został specjalnie do takich badań stworzony i przystosowany, posiadającym świadectwo wzorcowania.

W oparciu o powyższe ustalenia sąd doszedł do wniosku, że oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, będąc przy tym skazanym wcześniej za prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości, czym oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. Sprawca czynu z ww. przepisów narusza swoim zachowaniem nie tylko podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji, ale ponadto wobec wcześniejszego skazania za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, okazuje lekceważenie dla wyroków sądowych, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości. W przedmiotowej sprawie stwierdzono, że w stosunku do oskarżonego nie zachodziły okoliczności wyłączające winę, czy bezprawność jego czynu.

Ponadto w tym samym dniu po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Policji, w trakcie interwencji D. S. wypowiadał pod adresem świadka zdarzenia P. W. słowa zawierające zapowiedź popełnienia przestępstwa na jego szkodę wzbudzając w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia wypowiedzianej groźby karalnej, czym wypełnił znamiona występku z art. 190 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z kolei § 2 tego artykułu stanowi, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Stosownie natomiast do art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Odnosząc się kolejno do przytoczonych dyrektyw należy zauważyć, że ustawa karna przewiduje za zarzucany oskarżonemu w punkcie 1 czyn karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Dodatkowo art. 58 § 4 k.k. zabrania stosowania wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k. możliwość orzeczenia zamiast kary pozbawienia wolności grzywny albo kary ograniczenia wolności. Natomiast zgodnie z art. 69 § 4 k.k. sąd tylko w wyjątkowych przypadkach może zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k.

Dlatego też sąd uznając oskarżonego za winnego zarzucanego mu pierwszego z czynów orzekł wobec niego karę 1 roku pozbawienia wolności, natomiast za czyn opisany w punkcie 2 stosując art. 190 § 1 k.k. orzekł karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W oparciu o treść art. 85 i 86 § 1 k.k. sąd orzekł zgodnie z zasadą absorpcji całkowitej karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, mając na uwadze łączność czasową i przedmiotową przypisanych czynów.

Ponadto z uwagi na to, że oskarżony popełniając przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był pod wpływem alkoholu, sąd zobowiązany był na podstawie art. 42 § 2 k.k. wymierzyć oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W przedmiotowej sprawie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a orzekaniem, w dniu 18.05.2015r. weszło w życie nowe brzmienie przepisu art. 42 § 2 określające minimalną wysokość środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 3 lata, oraz wszedł w życie przepis art. 43a § 2 k.k. stwierdzający, iż w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1, art. 179 lub art. 180 sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 co najmniej 10.000 złotych, do wysokości określonej w § 1, tj. 60.000 złotych. Należało zatem uznać iż przepisy obowiązujące w czasie popełnienia zarzucanych czynów były względniejsze dla sprawcy.

W ocenie sądu w przedmiotowej sprawie za zasadne uznać należało orzeczenie tego środka na okres relatywnie długi, bo wynoszący 10 lat, z uwagi na kolejne już trzecie skazanie za czyn z art. 178a § 1 i 3 k.k. (tym razem w zw. z art. 178a § 4 k.k.), co świadczy, że oskarżony nie wyciągnął wniosku z poprzednich skazań i prowadzenie przez oskarżonego

pojazdów szczególnie zagraża bezpieczeństwu w komunikacji o czym świadczy również zachowanie się oskarżonego na drodze, brawurowa jazda i nie stosowanie się do żadnych zasad i poleceń Policji.

Orzeczenie tego zakazu może przyczynić się do tego, że oskarżony nie popełni przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Jednocześnie sąd uznał, że celowe będzie nałożenie na oskarżonego obowiązku zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, wobec powyższego w oparciu o przepis art. 49 § 2 k.k. sąd nałożył na oskarżonego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 300 złotych.

Tak ustalony całokształt kary zdaniem sądu odpowiada stopniowi winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz spełni względem niego cele zapobiegawcze jak i wychowawcze. Czynić będzie także zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd uznał, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i zasadził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 180 złotych.